

A Pécsi Ítéltábla Pécsett, a 2012. évi szeptember hó 7. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t :

A másodfokú bíróság a testi sértés büntettének kísérlete miatt a **vádlott** ellen indult büntetőügyben a Kaposvári Törvényszék B.947/2011/13. számú ítéletét az alábbiak szerint változtatja meg:

- a vádlott cselekményét a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő testi sértés büntette kísérletének minősíti;
- a vádlott büntetését 1 (egy) év 6 (hat) hó börtönre, a próbaidő tartamát 4 (négy) évre súlyosbítja.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a vádlottat, hogy fizesse meg az államnak a másodfokú eljárásban felmerült 6.410 (hatezer-négyszáztíz) forint bűnügyi költséget.

I n d o k o l á s

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a cselekmény vád szerinti minősítése érdekében, valamint a szabadságvesztés végrehajtásának a felfüggesztésére vonatkozó rendelkezés mellőzése és közügyektől eltiltás kiszabása végett jelentett be fellebbezést.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség az átiratában, illetve a nyilvános ülésen jelen lévő képviselője útján a vádlott terhére bejelentett fellebbezést változatlan tartalommal fenntartotta, míg perbeszédében a védő az elsőfokú bíróság ítéletének a helybenhagyását indítványozta.

A másodfokú bíróság a jogorvoslattal megtámadott határozatot a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Ennek során az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást mentesnek találta a Be.351.§ (2) bekezdésében felsorolt hibáktól és hiányosságoktól: az a hiánytalanul felderített, egyező tartalmú bizonyítékok okszerű mérlegelésén alapul.

A bizonyítási eljárás lefolytatása a perrendi előírásoknak megfelelően történt meg, mindenekelőtt a Be.291.§ (1) bekezdésében írt rendelkezés helyes alkalmazásával, a vádlott nyomozás során jegyzőkönyvbe foglalt beismerő vallomásának a felolvasásával. A feltárt részletek tartalmi hitelességét az írásban előterjesztett, illetve szóban is előadott orvosszakértői vélemény maradéktalanul alátámasztotta, leghangsúlyozottabban a sérülések keletkezési mechanizmusára vonatkozóan, így abban, hogy a sértett tarkóján, jobb oldali homloklebenyén, illetve a koponyatetején diagnosztizált traumás elváltozásokat tompa felszínű tárggyal mért, nagy erejű ütések idézték elő.

Rendelkezésre állt a sértett vallomása, továbbá ismertté vált az elkövetés eszköze is, az a 44 cm hosszú és 200 gramm tömegű keményfa-darab, melyet a vádlott a lakószobájának a sarkában elhelyezett vödörben tartott.

Mindezek alapján a múltbeli történések legfontosabb mozzanatait megnyugtatóan és kétséget kizáró bizonyossággal lehetett tisztázni.

A megállapított - jogorvoslati kérelmekkel egyébként sem támadott - tényállás tehát megalapozott, így az a Be.351.§ (1) bekezdése értelmében irányadó volt a másodfokú eljárásban is.

E tényállásból az elsőfokú bíróság helytállóan következtetett a vádlottbüntetőjogi felelősségére.

A cselekményének a minősítése azonban nem felel meg az anyagi büntető jogszabályoknak.

Az irányadó tényállás szerint az ittas állapotban lévő vádlott, miután a sértett a lakószobájának az elhagyására irányuló felszólításnak önként nem tett eleget, tettelegességgel adott nyomatékot a szavainak. Elsőként azzal, hogy a kezében tartott keményfa-darabbal a vele szembenálló sértett fejére, homlokára sújtott, két alkalommal és közepes erővel, majd olyképpen, hogy a kerítéskapuban a koponyatető jobb oldali részére újabb két ütet mért. Ezúttal azonban már nagy erőfeszítés mellett.

A fenti bántalmazás következtében a sértett tarkóján nyitott sebzés, a jobb oldali homloklebenyén pedig zúzódás keletkezett, míg a keményburok alatt a lágyhártyák

bevérzését és a koponya középvonalától jobbra, elmozdulás nélküli törést szenvedett el.

A felsorolt sérülések - maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás hátrahagyása nélkül - nyolc hét alatt gyógyultak, mégis azzal, hogy a koponyaűri vérzés kizárólag a szerencsés véletlennek köszönhetően nem ért el olyan mértéket, mely közvetlen életveszélyes állapot kialakulásához vezethetett volna.

Az önhibából eredő ittas vagy bódult állapotban elkövetett bűncselekmények vonatkozásában - szem előtt tartva a III. számú Büntető Elvi Döntésben kifejtetteket - mindenkor a cselekmény tárgyi oldalának a beható vizsgálata alapján kell a minősítés, különösen a következményekért való felelősség kérdésében állást foglalni. Oly módon, mintha az alanyi oldal teljes lenne.

Köztudomású tény, hogy a tarkótájék, illetve a koponyatető traumás sérülése a központi idegrendszer működését veszélyeztetheti, mivel már a kisebb intenzitású vérzés is fokozódó koponyaűri nyomáshoz, végső soron a légzőközpont akadályoztatásához vezethet. Ezzel a vádlott mindenképpen tisztában volt, ahogyan azzal is, hogy egy 44 cm hosszú, 200 gramm tömegű keményfa-darabbal közepes, illetve nagy erő kifejtése mellett a központi idegrendszert védő koponyaboltozat megrepeszthető, átszakítható.

Ennek megfelelően fel kellett ismernie, hogy a cselekménye alkalmas lehet életveszélyes következmények előidézésére.

Ez az életveszélyes eredmény kizárólag a szerencsés véletlennek köszönhetően maradt el, így a vádlott legfeljebb ebben bizakodhatott. Márpedig az ítélkezési gyakorlat több évtizede következetes abban, hogy a tényekkel alá nem támasztott pusztá vágyakozás, az alaptalan bizakodás valójában a következményekbe való belenyugvással egyenértékű, és ekként a Btk.13.§ II. fordulata szerinti eshetőleges szándék megállapítására nyújt jogi alapot (BH 2005/3. számú eseti döntés II. pontja, BH 2007/1. számú eseti döntés II. pontja).

Ennek megfelelően a vádlott cselekménye a Btk.170.§ (1) bekezdésében meghatározott és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő (életveszélyt okozó) testi sértés büntettének Btk.16.§-a szerinti kísérleteként értékelendő.

(Szükséges megjegyezni, hogy - szemben az elsőfokú ítélet 5. oldal utolsó bekezdésében kifejtettekkel - az ítélkezési gyakorlat az életveszélyt okozó testi sértés vonatkozásában az eredmény tekintetében fennálló egyenes szándékot nem ismeri. Amennyiben ugyanis az elkövető az életveszély kialakulását kívánja, úgy súlyosabb bűncselekmény - emberölés büntettének kísérlete - miatt tartozhat felelősséggel.)

A cselekmény minősítését kifogásoló ügyészi fellebbezés ekként megalapozottnak bizonyult.

Az eltérő minősítés a büntetőjogi jogkövetkezményeket meghatározó tényezők ismételt áttekintését tette szükségessé.

A vádlottal szemben két évtől nyolc évig terjedő szabadságvesztés volt kiszabható.

Súlyosító körülmény az ittas állapotban történő elkövetés, a bántalmazás kitartó jellege, valamint a személy elleni erőszakos cselekmények nagy gyakorisága. Ugyanakkor nem sorolható ide a gyógytartam hossza, miután a nyolc hetes gyógyulási folyamat a bűncselekmény tárgyi súlyában, az ahhoz igazodó büntetési tételkeret meghatározásában kellő értékelést nyert, és az egyébként sem tekinthető kiemelkedően hosszúnak.

Ezzel szemben a vádlott javára kell figyelembe venni a beszámítási képességének enyhe fokú korlátozottságát, feltáró jellegű - megbánásra is utaló - beismerő vallomását, valamint a büntetlen előéletét és kisebb súllyal a sértett kifogásolható, közreható magatartását. További enyhítő körülmény a cselekmény kísérleti jellege, mégis azzal, hogy a befejezett magatartás miatt annak nyomatéka nyilvánvalóan csekélyebb.

A megváltozott büntetési tételkeretek között az elsőfokú bíróság által kiszabott, az ún. enyhítő szakasz kimerítő alkalmazását jelentő szabadságvesztés nem alkalmas a Btk.37.§-ában megfogalmazott célok elérésére. Ezért a másodfokú bíróság azt - továbbra is a Btk.87.§ (2) bekezdés c) pontjában írt rendelkezés alapján - egy év hat hónapra súlyosbította.

A vádlott alkoholos személyiségtorzulása folytán tartani lehet hasonló cselekmények elkövetésétől, ezért a másodfokú bíróság a felfüggesztett szabadságvesztés próbaidejét - a Btk.89.§ (2) bekezdésében meghatározott keretek között - négy évre felemelte.

Következésképpen az ügyész jogorvoslati kérelme a súlyosbítást célzó részében is eredményes volt.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság - a Be.372.§ (1) bekezdése értelmében - az elsőfokú bíróság ítéletének a cselekmény minősítését és a büntetőjogi jogkövetkezményeket érintően megváltoztatta.

Az egyéb rendelkezések törvényesek voltak, ezért azokat a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség viselésére vonatkozó rendelkezés a Be.381.§ (1) bekezdésén alapul.

P é c s, 2012. szeptember 7.

Dr.Krémer László s.k. a tanács elnöke, Dr.Túri Tamás s.k. előadó bíró, Dr.Halász Etelka s.k. bíró

A Kaposvári Törvényszék B.947/2011/13. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.II.164/2012/4. számú ítélete folytán - az abban írt változtatásokkal - a 2012. évi szeptember hó 7. napján jogerőre emelkedett és fel nem függesztett részében végrehajthatóvá vált.

.Krémer László s.k.
a tanács elnöke